

## Arrest

nr. 102 188 van 30 april 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN loco advocaat S. SAROLEA en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Karaj en bent u Iraans staatsburger. Familieleden van uw echtgenote F. H. (...) verblijven al meer dan twintig jaar in België en zijn erkende vluchtelingen. Ze waren vroeger immers actief binnen de MKO. Intussen hebben ze de Belgische nationaliteit. Sinds 1382 (Iraanse kalender; stemt overeen met 2003-2004 in de Gregoriaanse kalender) werkte u in een uitgeverij van allerlei wetenschappelijke handboeken voor de universiteit. Enkele maanden voor de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) werd u samen met uw*

collega M. A. (...) politiek actief. Jullie legden contacten met journalisten, zoals N. N. (...) en N. K. (...), en studenten, zoals J. S. (...) en H. A. (...). Samen met hen voerden jullie propaganda voor Moussavi. Jullie verspreidden pamfletten en cd's. Na de verkiezingen nam u aan een vijftal demonstraties deel. Hoewel u vreselijke rellen bijwoonde, had u, op een kleine slag die u werd toegebracht na, tijdens deze demonstraties persoonlijk geen problemen. In de negende maand van 1388 (november 2009) werd de directeur van de uitgeverij waar u werkte door de rechtbank opgeroepen. Hij werd ondervraagd over cd's die in de uitgeverij gemaakt werden en later verspreid werden. Gezien zijn invloedrijke kennis M. P. (...) bemiddelde, overkwam uw directeur uiteindelijk niets. Wel waren u en uw collega M. A. (...) hierdoor gealarmeerd en bereidden jullie een eventuele ondervraging door de autoriteiten voor. Jullie kwamen overeen dat jullie tijdens een dergelijke ondervraging weliswaar zouden erkennen dat jullie politieke activiteiten hadden en Moussavi ondersteund hadden, maar jullie zouden hieraan meteen toevoegen dat jullie die activiteiten niet uit ideologische overtuiging uitgevoerd hadden: jullie zouden volhouden dat jullie hiervoor betaald werden. Op 10/9/1388 (1 december 2009) werden u en uw collega inderdaad gearresteerd. U werd naar een bureau gebracht waar u over uw politieke activiteiten ondervraagd werd. Zoals afgesproken, erkende u uit winstbejag propaganda voor Moussavi verspreid te hebben. U vervolgde dat, indien Ahmadinejad u geld had aangeboden om campagne te voeren, u dat ook voor hem zou hebben gedaan. Tijdens deze ondervraging kreeg u een aantal rake klappen. De dag erop werd u opnieuw ondervraagd en mishandeld. Plots kwam echter een persoon die uw overleden vader nog gekend had het verhoorlokaal binnen. U vermoedde dat hij het was die ervoor zorgde dat u een paar uur later, na het tekenen van een document waarin u beloofde dat u geen activiteiten tegen het regime meer zou ondernemen, kon vrijkomen. Sindsdien staakte u uw politieke activiteiten definitief. Gezien u ten gevolge van de hardhandige ondervragingen problemen had met uw knie, had u na uw vrijlating gedurende ongeveer zes maanden fysiotherapie nodig. Met de Iraanse autoriteiten had u sindsdien geen problemen meer. In de tweede maand van 1389 (april-mei 2010) vernamen jullie dat jullie directeur, die intussen het land had verlaten, opnieuw opgeroepen werd. Jullie kregen schrik dat jullie opnieuw hetzelfde zou overkomen. Op 5/3/1389 (26 mei 2010) vielen de autoriteiten binnen in jullie uitgeverij. De agenten vroegen naar de directeur die echter afwezig was; de aanwezigen werden niet meteen geïnterviewd, maar jullie kregen wel een aantal klappen. De monitors werden kapot geslagen en de hardware werd in beslag genomen. De dag erop vernam u dat H. A. (...), een van de studenten met wie u indertijd samengewerkt had, was opgepakt. Nog enkele dagen later verdween uw collega M. S. (...), die tevens journalist was voor de krant Jam-e-jam, plotseling. Hierdoor kregen u en uw echtgenote zodanig veel schrik dat jullie besloten preventief het land te verlaten. U regelde een nieuw paspoort, u regelde een visum en jullie verlieten legaal Iran. Op 16 november 2010 vroegen jullie in België asiel aan. Een drietal maanden geleden vernam u via de oom van uw echtgenote, die lid is van de Communistische Partij en die intussen Canadees staatsburger geworden is, dat hij jullie jaren geleden, toen jullie nog in Iran waren, buiten jullie medeweten om jarenlang als tussenpersoon tussen hem, die toen al in Canada verbleef, en ene M. N. (...), die in Iran kortbij uw uitgeverij woonde, heeft gebruikt. Sinds 1384 (2005-2006) had hij jullie immers gevraagd om bepaalde e-mails af te drukken en deze aan M. N. (...) te bezorgen. Jullie dachten indertijd dat het om onschuldige e-mails ging, maar enkele maanden geleden zei de oom van uw echtgenote jullie dat die e-mails in feite gecodeerde boodschappen in verband met de Communistische Partij waren. Gezien hij vernomen had dat M. N. (...) recent gearresteerd werd, was zijn directe kennissenkring, onder wie ook jullie, in gevaar.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort, afgeleverd op 18 juli 2010, met een Schengenvisum afgeleverd op 31 augustus 2010 door de Belgische ambassade te Teheran en geldig van 23 oktober 2010 tot 7 december 2010; uw shenasnameh (geboorteboekje); uw melikaart (nationale kaart); uw afzwaaikaart; uw huwelijksakte; uw diploma's; uw vliegtuigticket, d.d. 23 oktober 2010 en uw reisverzekering; een brief van de oom van uw echtgenote, d.d. 26 december 2012, waarin hij bevestigt dat u en uw echtgenote ongewild als tussenpersonen voor de Communistische Partij fungeerden en dat de hierboven vermelde M. N. (...) inderdaad werd gearresteerd en de identiteitsdocumenten van de oom van uw echtgenote. Na het gehoor stuurde uw advocate, meester Sylvie Sarolea, nog een brief, d.d. 11 januari 2013, op waarin zij onder meer stelt dat de tolk tijdens het gehoor niet alles vertaalde, dat u en uw echtgenote tijdens het gehoor niet alles konden vertellen wat jullie wilden vertellen en dat jullie te weinig tijd gekregen hadden om na het gehoor bijkomende documenten neer te leggen.

#### B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat jullie preventief Iran verlieten na een huiszoeking in de uitgeverij waar u werkte en nadat jullie constateerden dat er een aantal mensen in uw omgeving gearresteerd werden. U

vreesde dat u hetzelfde zou overkomen, temeer daar u in het verleden naar aanleiding van uw politieke activiteiten al eens gearresteerd werd. U heeft deze vrees echter niet aannemelijk gemaakt. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u ter staving van uw beweerde arrestatie, d.d. 10/9/1388, geen enkel begin van bewijs neerlegde. U verklaarde hierover dat het voor een Iranier onmogelijk is om een detentie aan te tonen. Dit is echter geenszins aannemelijk. Tijdens uw gehoor werd u gewezen op het feit dat u deze detentie wel degelijk onrechtstreeks kon staven door medische attesten in dit verband – u verklaarde immers dat u ten gevolge van uw detentie zes maanden fysiotherapie diende te volgen – neer te leggen. U kreeg vijf werkdagen de tijd om dergelijke stavingstukken neer te leggen (CGVS, p. 17-18). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u dergelijke documenten, hoewel de termijn reeds verstreken is, nog steeds niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele uitleg heeft gegeven voor het nog steeds ontbreken ervan. Uw advocate stuurde weliswaar een brief op waarin ze aangaf dat de door het Commissariaat-generaal toegekende termijn om nieuwe documenten over te maken veel te kort was. Dit is echter geen afdoende uitleg voor uw nalaten tijdig documenten te bezorgen, temeer daar jullie reeds meer dan twee jaar in België verblijven en bijgevolg uitgebreid de tijd hadden om jullie gehoor op het Commissariaat-generaal voor te bereiden. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij al die documenten en elementen aanbrengt die zijn asielaanvraag enigszins kunnen staven.

Bovendien slopen er een aantal incoherenties in jullie opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde uw echtgenote op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eenmaal samen met twee collega's, ene M. (...) en ene E. (...), gearresteerd werd (CGVS-vragenlijst echtgenote, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zeiden jullie beiden echter dat u toen slechts met één collega, met name M. A. (...), werd gearresteerd. Hiermee geconfronteerd, insinueerde uw echtgenote een vertaalprobleem of een misverstand op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 4). Dit is echter geen afdoende uitleg hiervoor. Nadat uw echtgenote haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegd had, werden haar verklaringen opnieuw in het Farsi voorgelezen en hierna door haar ondertekend. Bovendien bevestigde ze bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Ze had geen enkele opmerking over het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS echtgenote, p. 2). Voorts verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u na uw arrestatie op 10/9/1388 veelvuldig werd lastig gevallen door de agenten van de overheid; de laatste keer was op 5/3/1389 (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat u tussen 10/9/1388 en 5/3/1389 persoonlijk geen enkel concreet probleem had: op 5/3/1389 was het de eerste keer sinds uw arrestatie dat u opnieuw problemen had. Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, dacht u aan een vertaalprobleem op de Dienst Vreemdelingenzaken en hield u vol dat u tussen uw arrestatie en de huiszoeking in de uitgeverij geen problemen meer had (CGVS, p. 14). Een louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Bovendien kan betreffende het door u aangehaalde vertaalprobleem wederom opgemerkt worden dat u uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor akkoord ondertekende en dat u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal met geen woord repte over eventuele (vertaal)problemen op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2). Ten slotte zei u aanvankelijk dat u twee weken na de huiszoeking in de uitgeverij vernam dat H. A. (...), een student met wie u samengewerkt had, gearresteerd werd (CGVS, p. 13); later beweerde u echter dat u zijn arrestatie reeds de dag na de huiszoeking vernam (CGVS, p. 18). Opnieuw insinueerde u een vertaalprobleem of een vergissing, hetgeen wederom niet als afdoende uitleg kan worden beschouwd (CGVS, p. 18). Uw advocate merkte in haar brief overigens op dat de vertalingen van de tolk op het Commissariaat-generaal onvolledig zouden geweest zijn. Waarop deze (blote) bewering van uw advocate gebaseerd is, is evenwel niet duidelijk; tijdens het gehoor hebben noch jullie noch de aanwezige advocaat hiervan immers gewag gemaakt. Hoe dan ook werden hierboven enkel tegenstrijdigheden, i.e. duidelijke verschillen in jullie opeenvolgende verklaringen, weerhouden. Dat jullie verklaringen onvolledig zouden vertaald geweest zijn, zoals uw advocate in haar brief beweerde, doet in dit verband dan ook niet meteen ter zake.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran. Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees – u zou naar aanleiding van de inval in de uitgeverij en de verdwijning van uw collega onder meer vrezen dat u opnieuw zou gearresteerd worden – op de helling te staan.

Dat er aan de door u beweerde vrees slechts weinig geloof kan worden gehecht, wordt bevestigd door het feit dat u sinds de huiszoeking in de uitgeverij en sinds de verdwijning van uw collega M. S. (...) - hoewel er intussen meer dan twee jaar en een half verstreken zijn - geen enkele aanwijzing had dat de Iraanse autoriteiten daadwerkelijk naar u op zoek zouden zijn. In dit verband dient er vooreerst gewezen te worden op het feit dat uit niets blijkt dat de huiszoeking in de uitgeverij en de verdwijning van uw collega met u verband houden, hetgeen u ook erkende. De reden van de inval van 5/3/1389 was

u onbekend; u wist ook niet of er al dan niet een link was met uw arrestatie. Bij de inval werd niemand specifiek geviseerd; de autoriteiten vroegen enkel naar de directeur. Aangezien hij er niet was, namen ze de hardware in beslag en vertrokken opnieuw. Niemand werd toen ondervraagd (CGVS, p. 13-14). De reden van de verdwijning van M. S. (...) kende u niet: u erkende dat het een reden kon zijn waarmee u niets te maken had; een eventuele link met uw vrees kon u niet aantonen (CGVS, p. 16). Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn na de inval op 5/3/1389 en na de verdwijning van M. S. (...), blijkt verder uit het feit dat u na uw arrestatie en vrijlating nooit meer ondervraagd werd. Er werd tegen u evenmin een juridische procedure opgestart: er kwamen geen convocaties voor u toe en er werd geen arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd. U verklaarde uitdrukkelijk dat u sinds uw eenmalige en kortstondige arrestatie nooit meer door de autoriteiten gezocht werd. Ook had u geen enkele informatie over eventuele procedures die door de Iraanse autoriteiten na uw vertrek uit Iran tegen u opgestart werden/zouden zijn (CGVS, p. 15-16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u frequent contact met uw moeder heeft (CGVS, p. 2). Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat de autoriteiten u zoeken, blijkt tot slot uit uw houding. Ondanks dat u na de huiszoeking en na de verdwijning van M. S. (...) begon te panikeren – u vreesde dat u eventueel een volgend slachtoffer van de Iraanse autoriteiten kon worden – en hierdoor besloot Iran te verlaten, vroeg u een nieuw paspoort aan – uw oude paspoort was niet langer geldig – dat u op 18 juli 2010, i.e. ongeveer twee maanden na de huiszoeking en de verdwijning van M. S. (...), uitgereikt werd. Hierna vroeg u op de Belgische ambassade een visum aan en verliet u op 23 oktober 2010, i.e. vijf maanden na de huiszoeking, legaal en probleemloos via de internationale luchthaven van Teheran Iran (CGVS, p. 10; p. 16). Dat u ervoor koos om met uw eigen paspoort legaal het land te verlaten, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Dat u probleemloos een paspoort kon verwerven en via de internationale luchthaven Iran kon verlaten, ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van uw bewering dat de mogelijkheid bestaat dat de Iraanse autoriteiten naar u op zoek zouden zijn.

Tot slot kan er nog opgemerkt worden dat het hoogst bevreemdend is dat de autoriteiten naar u op zoek zouden zijn, ondanks dat u sinds het ondertekenen van een beloftebrief waarin u beloofde van uw politieke activiteiten af te zien deze belofte zowel in Iran als in België nauwgezet nakwam (CGVS, p. 8-9).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde vrees geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Daarnaast verklaarde u ongeveer drie maanden geleden vernomen te hebben dat u toen u nog in Iran was ongewild als tussenpersoon voor de Communistische Partij fungeerde. Zonder dat u het wist, leverde u gecodeerde boodschappen vanwege de oom van uw echtgenote die in Canada verblijft aan een zekere M. N. (...). Die oom bracht u ongeveer drie maanden geleden op de hoogte van het feit dat M. N. (...) intussen werd gearresteerd; alle kennissen van M. N. (...) zijn hierdoor mogelijks in gevaar (CGVS, p. 19-21). Dat u in dit verband gevaar zou lopen, heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Vooreerst had u geen enkele concrete informatie over M. N. (...)’s arrestatie. Zo wist u niet eens waar en door welke overheidsinstantie hij werd aangehouden. Voorts wist u niet of er kennissen van M. N. (...) werden aangehouden. U zocht hierover zelfs geen enkele informatie op internet op (CGVS, p. 20). Dat u hierover geen enkele informatie had en hierover zelfs geen opzoekingswerk deed, hoewel u vreesde dat M. N. (...)’s kennissenkring zou worden aangepakt, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Gezien u uw vrees putte uit de arrestatie van M. N. (...) en u zijn arrestatie en de gevolgen voor zijn entourage geenszins aannemelijk heeft weten te maken, wordt eveneens de geloofwaardigheid van uw bewering dat u vreesde naar aanleiding van M. N. (...)’s arrestatie ook met de Iraanse autoriteiten problemen te zullen kennen, fundamenteel ondergraven. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat u ook wat dit probleem betreft geen enkele concrete aanwijzing had dat de autoriteiten u heden naar aanleiding hiervan zochten (CGVS, p. 20). Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat de door u in dit verband neergelegde documenten, i.e. een brief opgesteld door de oom van uw echtgenote en zijn identiteitsdocumenten, aan bovenstaande analyse geen afbreuk doen. De brief is immers een gesolliciteerd document met een minimale bewijswaarde, temeer daar documenten om bewijskrachtig te zijn dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is.

Betreffende het feit dat uw schoonbroers en uw schoonzus, die op basis van hun lidmaatschap van de MKO als vluchteling in België erkend werden, hier sindsdien reeds meer dan twintig jaar verblijven en intussen de Belgische nationaliteit hebben verworven, dient er nog opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat uw verwantschap met hen een reden zou zijn om bij terugkeer naar Iran vervolging door

de Iraanse autoriteiten te moeten vrezen. Uit uw verklaringen en uit het paspoort van uw echtgenote blijkt immers dat jullie in 2008 al eens op familiebezoek naar België gekomen zijn en dat jullie toen probleemloos naar Iran konden terugkeren. Overigens bevestigde uw echtgenote dat jullie asielaanvraag geen enkel verband houdt met de asielaanvraag van uw schoonbroers en -zus (CGVS, p. 9-10; p. 12; p. 21; CGVS echtgenote, p. 3).

Betreffende uw opmerking dat de mogelijkheid bestaat dat er bij uw eventuele terugkeer naar Iran vragen gesteld worden over uw motieven om Iran te verlaten en dat u daarna gearresteerd zou kunnen worden (CGVS, p. 17), dient er opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat, uw opleidingen en uw reisroute naar België staan hier immers niet ter discussie. Betreffende het in de brief van uw advocate geschetste "gespierde" (musclé) karakter van het gehoor – u en uw echtgenote zouden niet alles hebben kunnen zeggen wat jullie wilden zeggen –, kan vooreerst opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat de aanwezige advocaat hierover tijdens het gehoor niets gezegd heeft (CGVS, p. 21; CGVS echtgenote, p. 6). Bovendien werden aan het einde van het gehoor aan zowel u als uw echtgenote één of meermaals gevraagd of jullie nog iets aan jullie verklaringen wensten toe te voegen. Toen u de eerste maal die vraag gesteld werd, wenste u nog een element toe te voegen. U kreeg hier uitgebreid (CGVS, p. 19-21) de gelegenheid toe. De tweede maal antwoordde u dat u niets meer had toe te voegen (CGVS, p. 21). Ook uw echtgenote antwoordde dat ze niets meer wenste toe te voegen (CGVS echtgenote, p. 6). In dit opzicht wordt de bewering van uw advocate dan ook niet meteen ondersteund door het feitelijke verloop van het gehoor, waarbij ze, zoals reeds aangehaald, bovendien niet persoonlijk aanwezig was.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, verwijst integraal naar de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, daar tweede verzoekende partij wat haar asielaanvraag betreft, steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot. Navolgende motivering betreffende de persoonlijke toestand van tweede verzoekende partij wordt in de door haar bestreden beslissing als volgt weergegeven:

"Betreffende de zweepslagen die u in 1374 gekregen zou hebben, kan er opgemerkt worden dat, naast het feit dat u hiervan geen enkel begin van bewijs neerlegde, deze feiten te ver in de tijd gesitueerd zijn om heden nog gelijkgeschakeld te worden met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Dit wordt bevestigd door het feit dat u in 2008 naar België reisde en daarna probleemloos naar Iran kon terugkeren. Het loutere feit dat u toen naar Iran terugkeerde zonder een asielaanvraag in België in te dienen ondermijnt uw vrees in dit verband (CGVS-vragenlijst, vragen 3.1 en 3.8; CGVS, p. 5)."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit, uw nationaliteit en de identiteit en de nationaliteit van uw ouders. Hieraan wordt echter niet getwijfeld.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikelen 18, 41 en 47 van het

Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van wederom artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en wederom van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad oordeelt dat door de samenhang van voormelde middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Daar waar verzoekende partijen de schending opwerpen van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, merkt de Raad op dat dit een algemeen geformuleerd artikel betreft dat het recht op asiel garandeert en dit met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en overeenkomstig het verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het artikel houdt evenwel geenszins een automatisme in voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag beroepen om asiel te verkrijgen. Zoals uit onderhavig arrest blijkt, voldoen verzoekende partijen *in casu* niet aan de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om als vluchteling te worden beschouwd. Artikel 18 van het Handvest is derhalve niet geschonden.

2.2.2. Onder de verwijzing naar de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, voeren verzoekende partijen aan dat zij recht hebben dat hun asielaanvraag binnen een redelijke termijn wordt behandeld en dat zij recht hebben op een eerlijke procedure.

De Raad merkt ten eerste op dat hij niet inziet welk belang verzoekende partijen zouden hebben gehad bij een eerder genomen beslissing, aangezien zij niet kunnen beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure. Door dit feit genoten zij immers langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werden zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar relaas. Derhalve wordt de schending van de redelijke termijn niet dienstig aangevoerd (RvS 13 december 2006, nr. 165.910).

Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van artikel 47, dat het recht omvat op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht, wijst de Raad erop dat voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest). De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: *“Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.”* Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: *“Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.”* Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

De Raad merkt op dat uit rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende aldus niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad als volwaardig administratief rechtscollege voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3). Dienvolgens stelt de Raad vast dat hij beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische

en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat verzoekende partijen ter staving van de beweerde arrestatie van eerste verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neerlegden, terwijl eerste verzoekende partij erop werd gewezen dat zij haar detentie onrechtstreeks kon staven door medische attesten in dit verband en terwijl zij vijf werkdagen de tijd kreeg om dergelijke stavingstukken neer te leggen, wijzen verzoekende partijen erop dat zij op 16 januari 2013 dergelijk medisch document per e-mail aan het Commissariaat-generaal hebben verstuurd.

2.2.5.2. De motivering van verwerende partij ten aanzien van eerste verzoekende partij dat deze vijf werkdagen de tijd heeft gekregen om stavingstukken die haar arrestatie onrechtstreeks kunnen staven, zoals medische attesten, bij te brengen en dat zij dergelijke documenten, hoewel de termijn reeds verstreken is, nog steeds niet heeft neergelegd, kan door de Raad niet worden bijgetreden daar uit de e-mail die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 4) inderdaad blijkt dat zij een aantal documenten hebben verstuurd op 16 januari 2013. Evenwel merkt de Raad op dat de documenten per e-mail werden verstuurd en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Ook bij hun verzoekschrift voegen verzoekende partijen louter een afdruk van de e-mail en een afdruk van de als bijlage aan de e-mail toegevoegde documenten (bijlage 4). Desbetreffend wijst de Raad er wederom op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden. Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen ook in onderhavige procedure nalaten enig begin van bewijs aangaande de arrestatie van eerste verzoekende partij neer te leggen. Bovendien wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen stellen dat de motivering van verwerende partij tegenstrijdig is, aangezien zij enerzijds stelt dat verzoekende partijen de arrestatie van eerste verzoekende partij niet aannemelijk maken en anderzijds stelt dat "*het hoogst bevreemdend is dat de autoriteiten naar u op zoek zouden zijn, ondanks dat u sinds het ondertekenen van een beloftebrief waarin u beloofde van uw politieke activiteiten af te zien deze belofte zowel in Iran als in België nauwgezet nakwam (CGVS, p.8-9).*", en dat verzoekende partijen uit deze laatste motivering afleiden dat hun relaas omtrent de arrestatie aannemelijk werd beschouwd, wijst de Raad erop dat dit betoog blijkt geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Met deze laatste motivering stelt verwerende partij immers louter vast dat het

geen aannemelijke verklaring is dat eerste verzoekende partij enerzijds verklaart een beloftebrief te hebben ondertekend waarin zij belooft van haar politieke activiteiten af te zien, hetgeen zij, volgens haar verklaringen, zowel in Iran als in België nauwgezet nakwam, en anderzijds verklaart dat de mogelijkheid erin bestaat dat de autoriteiten naar haar op zoek zouden zijn. Verwerende partij spreekt zich hierbij evenwel niet uit over de geloofwaardigheid van de desbetreffende beloftebrief. Derhalve is er geen sprake van enige tegenstrijdigheid in de motivering van verwerende partij. Bovendien wijst de Raad erop dat het ongeloofwaardig bevinden van één element van het asielrelaas niet betekent dat dit door de asielzoeker voor waar geponeerd element niet in contradictie kan worden geplaatst met andere gegevens van het asielrelaas waardoor ook deze niet langer als geloofwaardig kunnen worden aangenomen.

2.2.7.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken waar deze verklaart dat eerste verzoekende partij samen met twee collega's, ene M. en ene E., gearresteerd werd, enerzijds, en de verklaringen van beide verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal waar deze verklaren dat eerste verzoekende partij slechts met één collega gearresteerd werd, namelijk M. A., anderzijds, verwijzen verzoekende partijen naar de verklaring van tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor dat deze tegenstrijdigheid waarschijnlijk te wijten is aan een vertalingsfout of een misverstand. Verder stellen verzoekende partijen dat hetgeen *"wat zij bij het CGVS heeft uitgelegd is dat verzoeker samen met één persoon werd gearresteerd, en dat één andere persoon (M. E. F. (...)) weinig tijd daarna ook gearresteerd werd."*

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende verklaart: *"Eén maal werd mijn man gearresteerd samen met twee andere collega's, waaronder M. (...) en man genaamd E. (...). Mijn man werd vastgehouden gedurende 24u, maar nadien opnieuw vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijs. De andere twee werden langere tijd vastgehouden, maar ook vrijgelaten nadien. (...)"* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS echtgenote, deel 3, vraag 5). Het gehoor op het Commissariaat-generaal van tweede verzoekende partij verliep daarentegen als volgt:

*"Uw man vertelde mij dat hij zelf ook eens gearresteerd werd. Was hij alleen toen hij gearresteerd werd? Neen, samen met zijn collega M. A. (...).*

*Met nog anderen?*

*Neen, enkel die twee.*

*Vorige keer zei u dat hij samen met twee collega's gearresteerd werd?*

*Misschien heb ik de vraag toen niet begrepen.*

*Neen, want er werd toen geen vraag gesteld.*

*Misschien sprak ik ook over M. S. (...) en hebben ze gedacht dat ze met drie waren."* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS echtgenote d.d. 09/01/2013, p. 4). Daar waar verzoekende partijen beweren dat tweede verzoekende partij bij het Commissariaat-generaal zou hebben uitgelegd dat eerste verzoekende partij samen met één persoon werd gearresteerd en dat één andere persoon (M. E. F.) weinige tijd daarna ook gearresteerd werd, blijkt duidelijk uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij dat zij dit op geen enkel ogenblik gesteld heeft. Tijdens haar gehoor haalt tweede verzoekende partij louter de mogelijkheid aan dat M. S. beschouwd was geweest als een derde gearresteerde persoon, maar ene M. E. F. wordt door tweede verzoekende partij niet aangehaald. Dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken een vertalingsfout of een misverstand zou zijn gebeurd, kan door de Raad niet worden aangenomen daar tweede verzoekende partij deze vragenlijst op 8 december 2010 voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Farsi werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 11). Bovendien duiden verzoekende partijen op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze verklaring op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Verzoekende partijen blijven desbetreffend in gebreke. Dienvolgens is voorgaand betoog van verzoekende partijen niet van aard om de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid tussen de verklaring van tweede verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, en de verklaringen van verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal, anderzijds, in een ander daglicht te stellen.

2.2.8.1. Omtrent de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij aanvankelijk tijdens haar gehoor verklaart dat zij twee weken na de huiszoeking in de uitgeverij vernam dat H., een student met wie zij samengewerkt had, gearresteerd werd, terwijl zij later tijdens het gehoor beweert dat zij zijn arrestatie reeds de dag na de huiszoeking vernam, wijzen verzoekende partijen erop dat de gebeurtenissen reeds lang geleden zijn en dat verzoekende partijen meer dan twee jaar hebben moeten wachten om gehoord te worden. De kleine vaagheden in het relaas zijn dan ook te wijten aan dit lange



tijdsverloop. Deze kleine verschillen zijn evenwel niet van aard de geloofwaardigheid van verzoekende partijen helemaal te vernietigen.

2.2.8.2. In verband met het argument dat het niet abnormaal is dat er kleine vaagheden en kleine verschillen zijn in de verklaringen van eerste verzoekende partij daar de gebeurtenissen reeds lang geleden zijn, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Bovendien ziet de Raad niet in hoe het grote tijdsverloop kan verklaren dat eerste verzoekende partij tijdens eenzelfde gehoor een bepaald feit verschillend in de tijd situeert door eerst te stellen dat ze twee weken na de huiszoeking in de uitgeverij vernam dat H. gearresteerd was (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS echtgenoot d.d. 09/01/2013, p. 13) en later te stellen dat ze reeds de dag na de huiszoeking vernam dat H. gearresteerd was (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS echtgenoot d.d. 09/01/2013, p. 18). Verzoekende partijen slagen met bovenstaand argument er bijgevolg niet in de vastgestelde tegenstrijdheid in de verklaringen van eerste verzoekende partij te ontcrachten.

2.2.9.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partijen het land met hun eigen paspoort hebben verlaten hetgeen de geloofwaardigheid van hun vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ernstig ondermijnt en dat de geloofwaardigheid van de bewering dat de mogelijkheid bestaat dat de Iraanse autoriteiten naar eerste verzoekende partij op zoek zouden zijn ondergraven wordt doordat verzoekende partijen probleemloos een paspoort konden verwerven en via de internationale luchthaven Iran konden verlaten, stellen verzoekende partijen in hun verzoekschrift "*hoogst verbaasd*" te zijn dat dit element hen verweten wordt. Dit kwam immers op geen enkel moment ter discussie tijdens het gehoor, terwijl verwerende partij dit nochtans als een belangrijke incoherentie wenst voor te stellen. Ze betogen dat zij aannemelijke verklaringen kunnen geven aangaande het verkrijgen van het paspoort, evenwel werd hen dit niet gevraagd tijdens het gehoor. Ze zijn van mening dat dergelijke houding van het Commissariaat-generaal niet passend is, daar verzoekende partijen hun verklaringen pas voor de eerste keer voor de Raad kunnen uitleggen, waardoor aan verzoekende partijen op dit punt het recht op een beroep ontnomen wordt. Bovendien wijzen ze erop, verwijzend naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat het gehoor op het Commissariaat-generaal ook bedoeld is om verzoekende partijen te ondervragen over de tegenstrijdigheden. Verzoekende partijen verklaren in hun verzoekschrift dat zij een buurman in Iran hadden, M. T., die connecties had met personen die een paspoort voor eerste verzoekende partij konden verkrijgen. Verzoekende partijen hebben tevens aan deze persoon gevraagd of hij, via zijn connecties, kon kijken of eerste verzoekende partij op een "*black list*" – een lijst gebruikt door Iraanse autoriteiten om de vlucht van bepaalde personen te vermijden door hen op de luchthaven te stoppen – zou staan. Hiervoor hebben verzoekende partijen 3 miljoen Tuma betaald. Verzoekende partijen kaarten dienaangaande nog aan dat corruptie in Iran een welbekend fenomeen is en verwijzen hiervoor naar een Wikipedia-artikel en een verslag van *Transparency International* dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 6). Op deze manier hebben verzoekende partijen een paspoort voor eerste verzoekende partij kunnen verkrijgen en wisten zij bovendien dat zij (nog niet) op een "*black list*" stonden.

2.2.9.2. De Raad merkt ten eerste op dat tijdens het gehoor van eerste verzoekende partij zij wel degelijk de gelegenheid had om uiteen te zetten hoe zij haar paspoort had verkregen. Aangaande de reisroute verliep het gehoor van eerste verzoekende partij op het Commissariaat-generaal als volgt: "*U bent legaal van Teheran naar België gekomen? Ja. U heeft uw paspoort in functie van uw vertrek naar België aangevraagd? Ik heb een visum aangevraagd ja. Ik ben al eens naar hier gekomen, in 2008. Mijn paspoort werd gewoon verlengd.*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS echtgenoot d.d. 09/01/2013, p. 10). En later tijdens het gehoor verklaart eerste verzoekende partij nog het volgende: "*Waarom denkt u dat het gevaar u zou overkomen, want u kon probleemloos het land verlaten? Dat is juist, maar in Iran gebeuren zulke zaken. Je kan voor elke reden gearresteerd worden. Het kan zijn dat ze bij terugkeer vragen waarom we het land verlieten en dat ze u dan in de gevangenis steken en niet meer buiten komt.*" (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS echtgenoot d.d. 09/01/2013, p. 16-17). Indien eerste verzoekende partij haar paspoort via haar buurman in Iran had verkregen, tegen betaling, acht de Raad het onaannemelijk waarom dit niet vermeld wordt door eerste verzoekende partij wanneer gevraagd wordt of deze haar paspoort in functie van haar vertrek naar België heeft

aangevraagd. Eerste verzoekende partij stelt tijdens haar gehoor zelfs dat haar paspoort "*gewoon verlengd*" werd en later bevestigt ze nog eens dat zij inderdaad probleemloos het land had kunnen verlaten. Aan de verklaring die verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift, namelijk dat zij het paspoort van eerste verzoekende partij hebben geregeld via hun buurman in Iran, kan derhalve geen enkel geloof worden gehecht, aangezien eerste verzoekende partij eerder tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat haar paspoort "*gewoon verlengd*" werd en dat ze probleemloos het land heeft kunnen verlaten, zonder van het feit dat haar paspoort zou zijn geregeld via de buurman van verzoekende partijen enige melding te maken. Daar waar verzoekende partijen aanvoeren dat zij ondervraagd dienden te worden over de vastgestelde tegenstrijdigheid, overeenkomstig artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, stelt de Raad vast dat desbetreffende motivering van verwerende partij geen betrekking heeft op vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partijen in vergelijking met eerder door hen gedane verklaringen. Wel werd op basis van de verklaringen van verzoekende partijen door verwerende partij vastgesteld dat eerste verzoekende partij een nieuw paspoort heeft aangevraagd en dat verzoekende partijen met hun eigen paspoorten legaal het land verlaten hebben. Dergelijke houding is volstrekt onverenigbaar met de door verzoekende partijen voorgehouden vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten. Tevens oordeelt verwerende partij dat gezien eerste verzoekende partij probleemloos een paspoort kon verwerven en gezien verzoekende partijen via de internationale luchthaven Iran konden verlaten, verzoekende partijen het geenszins aannemelijk maken dat de Iraanse autoriteiten naar verzoekende partijen op zoek zouden zijn. Verwerende partij motiveert in haar beslissingen op dat punt geenszins dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige verklaringen in vergelijking met eerder gedane verklaringen. De verwijzing naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook niet dienstig. De Raad besluit dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog geenszins erin slagen desbetreffende motivering te weerleggen.

2.2.10.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoekende partijen beweren te vrezen problemen te zullen kennen met de Iraanse autoriteiten omwille van de arrestatie van M. N., gezien hun houding daaromtrent geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees, daar zij geen enkele concrete informatie over de arrestatie van M. N. hadden en bovendien geen enkele poging hebben ondernomen om dergelijke informatie te vergaren, stellen verzoekende partijen dat deze motivering niet passend is omdat verwerende partij hierbij uitgaat van subjectieve beschouwingen. Ze wijzen erop dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet mag afhangen van het uiten van een mening die conform is aan die van het Commissariaat-generaal. Verder onderstrepen verzoekende partijen dat zij bovendien niet alleen hier voor vrezen, maar ook andere vrezen kennen die hen al verhinderen naar Iran terug te keren. Toen verzoekende partijen door de oom van tweede verzoekende partij werden ingelicht dat zij niet terug naar Iran konden terugkeren omwille van de arrestatie van M. N., werd deze reden door verzoekende partijen eerder als een aanvullende reden gezien. Verzoekende partijen hadden immers reeds andere redenen waarom zij uit vrees niet naar Iran konden terugkeren. Derhalve kon van hen dan ook niet verwacht worden dat zij opzoekingswerk hieromtrent zouden doen. Verzoekende partijen benadrukken dat zij bovendien hun best gedaan hebben om aan het Commissariaat-generaal alle nodige informatie te geven, waarbij zij verwijzen naar de getuigenis van de oom van tweede verzoekende partij (stuk 14, document 5). Verzoekende partijen begrijpen verder niet waarom verwerende partij over de feiten twijfelt, in het bijzonder het feit dat verzoekende partijen ongewild gebruikt werden als tussenpersonen, daar de neef van tweede verzoekende partij om dezelfde reden werd erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal. Verwijzend naar een verslag van OSAR d.d. augustus 2011, kaarten verzoekende partijen aan dat dergelijke politieke activiteiten en het optreden als tussenpersoon voor de Communistische Partij een risico op vervolgingen doen ontstaan.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat verwerende partij terecht motiveert dat indien verzoekende partijen werkelijk vrezen gevaar te lopen omwille van de arrestatie van M. N., redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij pogingen ondernemen om meer informatie te verkrijgen aangaande diens arrestatie. Deze arrestatie vormt immers de oorzaak van deze vrees van verzoekende partijen. De Raad ziet niet in op welke wijze dit een subjectieve beschouwing zou uitmaken. Verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift tot het stellen dat verwerende partij uitgaat van subjectieve beschouwingen, zonder evenwel te verduidelijken waaruit deze subjectieve beschouwingen bestaan. De verklaring van verzoekende partijen dat zij reeds andere redenen hadden waarom zij uit vrees niet terug naar Iran konden terugkeren en dat de arrestatie van M. N. slechts een aanvullende reden vormt, waardoor van verzoekende partijen niet verwacht kon worden dat zij hieromtrent opzoekingswerk zouden doen, kan de

Raad niet overtuigen. De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partijen geen enkele verdere informatie trachten te bekomen aangaande de arrestatie van M. N. wanneer de oom van tweede verzoekende partij hen meldt dat zij omwille hiervan gevaar lopen. Concrete informatie aangaande de arrestatie en aangaande eventuele aanhoudingen van andere kennissen van M. N. zou verzoekende partijen immers toelaten hun eigen situatie beter in te schatten. Gezien de vaststelling dat verzoekende partijen geen enkele inspanning hebben geleverd enige concrete informatie over de arrestatie van M. N. te bekomen, kunnen verzoekende partijen in hun verzoekschrift bezwaarlijk volhouden dat zij hun best hebben gedaan om aan de commissaris-generaal alle nodige informatie te geven. Gezien deze frappante desinteresse in hoofde van verzoekende partijen ten aanzien van de arrestatie van M. N. kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat zij omwille van deze arrestatie vrees zouden koesteren om terug te keren naar Iran.

Wat de verwijzing van verzoekende partijen naar de getuigenis van de oom van tweede verzoekende partij (stuk 14, document 5) betreft, merkt de Raad op dat gezien de nauwe familieband tussen de getuige en de begunstigde van dergelijke getuigenissen hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar de neef van tweede verzoekende partij die als vluchteling werd erkend, wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. *In casu* stelt verwerende dat verzoekende partijen hun vrees geenszins aannemelijk hebben kunnen maken gezien hun gebrek aan concrete informatie over de arrestatie van M. N. en gezien hun gedesinteresseerde houding ten opzichte van deze arrestatie. Gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de bewering dat verzoekende partijen zouden vrezen problemen te zullen kennen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van de arrestatie van M. N., kan eenzelfde beoordeling van hun asielaanvraag niet worden verantwoord. Verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet zonder meer steunen op de erkenning van dit familielid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar het verslag van OSAR, merkt de Raad op dat dergelijke internationale rapporten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift een brief van de oom van tweede verzoekende partij voegen waarin door de oom wordt gesteld dat hij tussen 14 en 26 maart zich in België zal bevinden zodat hij over de kwestie gehoord kan worden. Per aangetekende brief van 25 maart 2013 brengen verzoekende partijen nog bijkomende documenten bij, met name een brief van de oom van tweede verzoekende partij, een kopie van het paspoort van de oom, kopieën van een attest van nationaliteit van die oom, kopieën van documenten betreffende zijn reis naar België en een kopie van de aankomststempel in zijn paspoort. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchtelingen zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dienen aan te brengen ter staving van hun relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moeten ook kandidaat-vluchtelingen aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hen in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Het staat verzoekende partijen dan ook vrij elementen aan te brengen die zij dienstig achten ter staving van hun relaas. Gezien de op verzoekende partijen rustende bewijslast, is het aan verzoekende partijen een schriftelijke verklaring van de oom van tweede verzoekende partij te bekomen indien deze niet aanwezig kan zijn op de terechtzitting, hetgeen door verzoekende partijen werd gedaan per aangetekende brief van 25 maart 2013. Evenwel wijst de Raad er wederom op dat de vaststelling dat de getuigenisverklaring afkomstig is van een nauw familielid verhindert enige objectieve bewijswaarde toe te kennen aan deze getuigenisverklaring. Wat betreft het neerleggen van een kopie van het paspoort van de oom, kopieën van een attest van nationaliteit van die oom, kopieën van documenten betreffende zijn reis naar België en een kopie van de aankomststempel in zijn paspoort, stelt de Raad vast dat deze documenten louter betrekking hebben op de identiteit van de oom van tweede verzoekende partij en zijn reis naar België, welke elementen betreffen die niet worden betwist.

2.2.11.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat er geen aanwijzingen zijn dat enkel en alleen het vragen van asiel in het buitenland een reden vormt om vervolging te vrezen bij terugkeer naar Iran, wijzen verzoekende partijen er ten eerste op dat de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd duidelijk gedateerd is, daar deze dateert van januari 2011. Verder verwijzen ze naar een passage in het verslag aangaande de oprichting van een speciale rechtbank in de luchthaven van Teheran om de zaken van Iraniërs die illegaal het land hebben verlaten te berechten. Ook verwijzen ze

naar een passage waarin vermeld wordt dat er meer en meer getuigenissen terug te vinden zijn van Iraanse activisten in het buitenland die na terugkeer naar Iran te maken kregen met ondervraging op de luchthaven en dat verschillende personen melden dat ze een papier dienden te ondertekenen dat ze ofwel vervolgd zouden worden in Iran ofwel namen van andere opposanten in het buitenland moesten doorgeven. Zelf leggen verzoekende partijen nog een OSAR-verslag neer (bijlage 3), stellende dat hieruit blijkt dat bedreigingen, ondervragingen, beschuldigingen en arrestaties vaak gebeuren bij een terugkeer naar Iran ten aanzien van Iraanse activisten. In hoofde van eerste verzoekende partij is het risico aldus groter aangezien zij politieke activiteiten heeft gehad, en zij bovendien al bekend is door de autoriteiten. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze algemene elementen en met het bijzonder profiel van verzoekende partijen.

2.2.11.2. Ten eerste merkt de Raad op dat de verwijzing naar de passage omtrent het berechten van Iraniërs die illegaal het land hebben verlaten *in casu* niet relevant is, daar verzoekende partijen legaal het land hebben verlaten. Daar verzoekende partijen hun politieke activiteiten en het feit dat zij hiervoor zouden worden gezocht geenszins aannemelijk hebben gemaakt, is de verwijzing van verzoekende partijen naar de ondervragingen en arrestaties van Iraanse activisten bij hun terugkeer naar Iran evenmin dienstig. Verzoekende partijen tonen immers in geen geval aan dat zij dergelijk risicoprofiel hebben. Wat betreft de opmerking van verzoekende partijen dat de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd duidelijk gedateerd is, wijst de Raad erop dat de loutere vaststelling dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd dateert van januari 2011 niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn.

2.2.12. Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar deze verklaarde dat zij na haar arrestatie op 10/9/1388 veelvuldig werd lastig gevallen door de agenten van de overheid en dat zij op 5/3/1389 voor de laatste keer werd lastig gevallen en haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, waar zij daarentegen verklaarde dat zij tussen 10/9/1388 en 5/3/1389 persoonlijk geen enkel concreet probleem had en dat zij op 5/3/1389 voor de eerste keer sinds haar arrestatie opnieuw problemen had, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen deze motivering ongemoeid laten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13. Betreffende de opmerking van verzoekende partijen dat zij niet de kans kregen om alles te verklaren wat zij wilden en dat de tolk hun verklaringen samenvatte, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die verzoekende partijen op geen enkele manier met concrete argumenten onderbouwen. Wat betreft het gehoor van eerste verzoekende partij, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij uitgebreid kon antwoorden op de gestelde vragen. Ook uit het gehoorverslag van tweede verzoekende partij blijkt niet dat zij de kans niet zou hebben gekregen om alles te verklaren. Waar verzoekende partijen hun ontevredenheid over de tolk uiten, wijst de Raad erop dat bij de aanvang van het gehoor verzoekende partijen erop werden gewezen dat eventuele problemen betreffende de tolk (of andere) gemeld moeten worden (administratief dossier, stukken 5 en 6, p. 1). Dergelijke opmerkingen werden noch door verzoekende partijen noch door de aanwezige advocaat gemaakt.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen menen dat de termijn van vijf werkdagen na het gehoor om bijkomende documenten over te maken onredelijk kort is, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen er reeds bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 december 2010 op gewezen werden dat van hen verwacht wordt alle stukken die zij in hun bezit hebben voor te leggen, dat zij zo mogelijk de originele documenten voorleggen en dat zij al het mogelijke doen om stukken te bekomen (administratief dossier, stuk 11, p. 1). Gezien verzoekende partijen reeds gedurende de periode tussen het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 januari 2013 relevante stukken ter staving van hun asielaanspraak konden verzamelen, is de Raad er geenszins van overtuigd dat verzoekende partijen te weinig tijd zouden gehad hebben om documenten te verzamelen.

2.2.15. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet, oordeelt de Raad dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Aangaande de beweerdde arrestatie van eerste verzoekende partij, leggen verzoekende partijen immers geen enkel begin van bewijs neer (zie punt 2.2.5.2.) en waren de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partijen dienaangaande tegenstrijdig. Betreffende de zweepslagen die tweede verzoekende partij in 1374 zou hebben gekregen, leggen verzoekende partijen evenmin enig begin van bewijs neer. In hoeverre aan dit feit al geloof kan worden gehecht, merkt de Raad bovendien op dat tweede verzoekende partij sindsdien

geen ander persoonlijk vervolgingsfeit meer heeft gekend. Ook reisde zij in 2008 naar België en kon zij daarna probleemloos naar Iran terugkeren. Derhalve is de Raad van oordeel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd bijgevolg niet geschonden.

2.2.16. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.17. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.18. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.19. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 9 januari 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 4, § 1 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld.

2.2.21. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het onjuist bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT